

egentlig har vist sig Trang til at lægge en Tvang paa Kapitalerne. Det har neppe hidtil vist sig, at vore Kapitaler ere blevne for meget anbragte i udenlandske Effekter, hvorfra det skulde være nødvendigt at trække dem tilbage. Hertil kommer saa endnu det Misforhold, der er imellem Størrelsen af den foreslaede Beskatning her og andetsteds. — Men alt det er imidlertid for mig ikke Hovedsagen. Hovedsagen for mig er derimod, at, saaledes som Lovforslaget foreligger, vil enhver Kontrol med dets Overholdelse være umulig, og man giver ved det Folk ligesom Anvisning paa at omgaa Lovene og paa at begaa Uredelighed. Det forekommer mig, at man i et Forhold, der er saa lidet betydende for Statskassen som dette, meget hellere maa renoncere paa de ventede 20,000 Rd. end give, om det saa var blot ti Mennesker Anledning til at gjøre sig til Bedrager, rentud sagt — thi, hvad enten det er Stort eller Smaat, saa er det dog et Bedrageri, naar man besviger Statskassen, ligesaa vel som, naar man bedrager Private. Det er, som sagt, for mig Hovedsagen, at man ved den foreslaede Lov temmelig sikkert vil forlede en Del Mennesker til at begaa Bedragerier. Den høitærede Minister yttrede vel, at der i Lovforslagets §§ 6 og 7 var taget saa store Rauteiler, at Dmgaaelser af Loven vilde have deres Banffeligheder. Jeg er imidlertid af den stik modsatte Mening. Jeg tror, at der aldrig nogensinde vil kunne blive Spørgsmaal om nogen Kontrol med dens Overholdelse, undtagen hvor Boer komme under Skifterettens Behandling. Jeg ser i det Mindste ikke, hvorledes §§ 6 og 7 skulde kunne forstaaes anderledes. Der er jo tværtimod ved dem givet en meget stor Frihed med Hensyn til Kasstationen af de foreslaede Mærker, idet Slutningen af § 7 tillader haade Kjøbereren og Mægleren og — hvad der er det Farligste — ligeledes Cieren at kassere dem. Og det Farlige herved bliver endnu værre ved et af de Endringsforslag, som den høitærede Minister selv har anbefa-

let, og som af det ærede Udvalg er stillet under Nr. 5 til § 7, idet Kasstationen, nemlig derefter skal kunne ske blot ved, at man skriver Obligationens eller Papirets Nummer paa Mærket. Saaledes som Kasstationen af Stempelmærker ellers foregaar, nemlig derved, at man paa Mærket skriver baade Datoen og derunder sit Navn, tror jeg dog, at Mange vilde trykke sig ved at sætte deres Navn under en urigtig Dato — og det er jo egentlig Datoen, som det ved saadanne Kasstationer kommer an paa. Naar man derimod kan slippe for at paategne Datoen og sit Navn og blot behøver at paategne Stempelmærket Værdipapirets Nummer, saa vil man saa let tænke; „Det Nummer kan jeg i alt Fald altid senere sætte paa, og kan jeg altsaa slippe for, at sætte det paa, eh bien! saa er det godt.“ Den omtalte Bestemmelse i Endringsforslaget under Nr. 5 vil altsaa endnu mere give Anledning til, at Loven bliver omgaaet. — Det blev jo ogsaa nævnt af den ærede Ordfører, at man paa andre Steder nu ofte bruger aludstede en Slags Depositobeviser for saadanne Papirer, der gaa meget i Handel og Wandel, og som er Gjenstand for jevnlig Omsætning. Og, hvis der nu paa saadanne Papirer blev lagt en Skat af $\frac{1}{6}$ pCt., saa vilde der jo være endnu mere Dpfordring til at bruge saadanne Beviser; jeg ser ikke, hvorfor de ikke skulde komme i Brug ogsaa hos os. Det vil i alt Fald meget ofte kunne finde Sted paa den Maade, at Papirer, der gaa fra Haand til Haand, blive liggende hos de større Vexelerere. Naar der er Tale om større Beløb i udenlandske Papirer, da vil man lade dem ligge hos vedkommende Vexelerer i Hamborg eller Berlin i Stedet for at tage dem hjem til sig for derved at undgaa den foreslaede store Skat. Alt dette peger heri paa, at den nye Beskatning vil genere Omsætningen og saaledes ogsaa vil forlede Folk til at omgaa Loven; men enhver Dmgaaelse af en Lov er jo Noget, der i alt Fald er moralsk strafværdigt, og Noget, som man nødvendig skal arbejde hen